

nære nogen Betænkelighed ved at gaa ud til en saadan Afstemning med Løve, der endnu ikke er endeligt vedtaget af Rigsdagen, undtagen netop om dette ene Spørgsmaal. Og ved Behandlingen i Dag af det af det ærede Medlem Hr. Holstein forelagte Lovforslag om Ændringer i Hæror-ningen af 1922, bebudede jo den højtærede Forsvarsminister, at han ikke bare vilde revidere Militærlovene, men tillige sikre sig, at et skiftende Flertal stod magtesløst med Hensyn til Administrationen af disse Løve. Denne Udtalelse gør, at jeg med meget større Iver siger: Er det saa ikke bedst, at den højtærede Minister, inden han begynder paa dette, faar en Tilkendegivelse fra Befolkningen af, hvorledes den staar? Det er min Overbevisning, at lige saa lidt som der i 1922 var Mulighed for at skabe et Flertal her i Tinget for den Ordning, der da blev gennemført, lige saa lidt vil det være muligt for den højtærede Minister at faa Tilslutning til det, som han nu agter at make sammen i Løbet af Sommeren; men han stoler vel paa, at han har et Flertal her i Tinget, der kan gennemføre hans Plan, saaledes at han kan binde Munden paa Efterfølgerne. Jeg kan, netop paa Grund af disse særlige Forhold, fordi den Ordning, vi har, ikke en Gang har kunnet samle et Flertal om sig i det folkevalgte Ting, netop fordi man ved denne Ordning tvinger Danmarks Ungdom til at gaa ind i Forhold, der kan betyde at give Livet som Indsats, gaa med til at gennemføre en Folkeafstemning paa dette Omraade, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Jeg vil dog anbefale det med den Ændring, at det bliver det bestemte, konkrete Forslag, der blev vedtaget her i Fjor, som der skal stemmes om.

Pürschel: Jeg skal ikke holde nogen lang Tale i Anledning af dette Lovforslag, thi jeg maa erkende, at jeg anser dets Udsigter til at komme gennem Folketinget for overordentlig ringe, og dets Udsigter til at komme gennem Landstinget anser vi jo alle for at være lig Nul. Derfor er der efter min Mening ingen Grund til at holde lange Taler ved dette Lovforslags Behandling.

Man har drøftet en Del det principielle Spørgsmaal om Folkeafstemning eller ikke. Det foreligger efter min Mening ikke til Drøftelse. Man kunde dernæst have drøftet Spørgsmaalet om at sende ud til Folkeafstemning et Spørgsmaal, som virkelig var af principiel Betydning, som virkelig var

et enestaaende Spørgsmaal, nemlig dette, om Landet skal afvæbne eller ikke, om det skal opgive sin Suverænetet eller ikke, om det skal sætte sig i Rang med Panama eller ikke. Det var et Spørgsmaal, der hævdede sig ud over det almindelige. Men det Spørgsmaal, der her stilles, om det af de ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. P. Munch sammenbryggede Lovforslag skal blive til Lov eller ikke, det er der saa vist ingen Grund til at tage højtideligt paa. Dette Lovforslag er en Mellemproportional mellem to Lovforslag, der kom frem i 1922, og hvoraf det ene, Socialdemokratiets, i „Politiken“ blev karakteriseret som et Paradeforslag, og det andet, det, som ligger nærmest det, der her er Tale om, blev karakteriseret som værende blottet for Logik, uden Hoved og Hale, en halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanviddet. Naar nu det store Flertal af de Vælgere, som skal paakaldes til at gennemføre dette ved en Folkeafstemning, føler sig repræsenteret ved denne sidste Udtalelse, saa er det mig ikke muligt at skruе mig op til nogen som helst Højtidelighed overfor dette Forslag. Og det vilde unægtelig være højtideligt at undergive det en Folkeafstemning.

Der har været rørt ved Spørgsmaalet Værnepligt, og det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har forsøgt at tage særlig højtideligt paa dette ud fra et socialdemokratisk Synspunkt. Det egner heller ikke det sig til. Enhver, der har overværet det ærede Medlems Vaklen frem og tilbage i Militærkommissionen, der endte i 1922, mellem Værnepligt og Ikke-Værnepligt, vil forstaa, at der her ikke er Tale om nogen fast Overbevisning. Det kan der ikke være, der kan kun være Tale om en politisk Overvejelse af ganske almindelig Karakter. Og naar man mindes, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i sin Tid, da Grundloven af 1915 blev gennemført, forsikrede, at saa længe man havde en Hær her i Landet, var ogsaa han Tilhænger af, at denne skulde bygge paa den almindelige Værnepligt, ja, hvor kan man saa forlange, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Betragtninger over Værnepligt eller Ikke-Værnepligt nu skal tages med mere Højtidelighed end enhver anden politisk Betragtning?

Endelig sagde det ærede Medlem, at der var maaske Socialdemokrater, der er Modstandere af Afrustningen, og han tilføjede: Jeg har aldrig været saa heldig at træffe nogen af dem. Ja, saa maa det ærede Medlem aldrig have været sammen